

си отивашъ, взе да ме обхваща страхъ... Струва ми се, че ще умра.

— Не мисли така... Лесно се не умира Калчо.

= И отъ змия пепелянка!

— Ще видимъ дали е била пепелянка...

= Ехъ, докторе, приказвашъ си. Че нали я видѣхъ. Видѣхъ я, както виждамъ жена си... Имаше рогче...

— (За да отвлече Калча отъ тая мисълъ). Виждашъ, госпожо, ние мжжетъ, щомъ заприказваме за змия, къмъ жената се обръщаме.

Кона. Жената става змия, щомъ мжжътъ тръгне по ловъ.

Лѣкаря. (Къмъ Калчо) Какво ще кажешъ на тая закачка?

Калчо. Не ми е до закачки... но права е... Азъ и на нея ще направя изповѣдь. Ще ѝ искамъ прошка, че много съмъ грѣшенъ къмъ нея.

Кона. Азъ ти прощавамъ и безъ изповѣдь. Защо ми е, да ми тровишъ наново душата.

— Хайде, до виждане.

= До виждане, докторе!

Кона съпровожда доктора.

V

Калчо е самъ. Обтѣга ржка и пакъ се замисля.

Калчо... Ще се мре!... И тъй неочаквано!.. Господи, дай ми сили... Много грѣхове имамъ... Азъ ще питамъ даскала... ще го питамъ. Той доказваше, че нѣмало Богъ... Той е ученъ, може; наистина да знае... Инъкъ... А, инъкъ е страшно